

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Karolina Słowińska – Dwornicka

Protokolant: Aleksandra Grzeszkiewicz

w obecności Prokuratora Prok. Rej. P. – (...) w P. – Łukasza Wawrzyniaka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14.12.2017r., 25.01.2018r., 27.03.2018r., 17.05.2018r. i 21.06.2018r.

sprawy

Ł. U.

syna M. i M. zd.G., ur. dnia (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 października 2016 r. w P., będąc w stanie nietrzeźwości – badanie urządzeniem A. 4 wykazało o godz. 17.16 – 1,24 mg/l, a następnie o godz. 17.35 – 1,05 mg/l i o godz. 17.56 – 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierując samochodem m-ki A. (...) nr rej. (...), jadąc ulicą (...) z P. w kierunku S. z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem, wpadł w poślizg, w wyniku czego uderzył w krawężnik przy przystanku autobusowym, latarnię, a następnie przełamując barierkę wpadł na tory kolejowe, czym spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu lądowym zagrażającej życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i art. 174 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. Oskarżonego Ł. U. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu opisanego powyżej, z tym, iż przyjmuje, że oskarżony nieumyślnie spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu lądowym zagrażającej życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i art. 174 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten występki na podstawie art. 174 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 37a kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych.
2. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 (siedmiu) lat, a na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu zalicza okres zatrzymania prawa jazdy nr (...) wydanego przez R. (...) od dnia 15.10.2016r.
3. Na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.
4. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 2.547,98 złotych, a w oparciu o art. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 600 złotych.

SSR Karolina Słowińska – Dwornicka

UZASADNIENIE

W dniu 15 października 2016 r. około godziny 16.50 na ulicy (...) Ł. U. jechał samochodem marki A. (...) nr rej. (...) z P. w kierunku S.. Mężczyzna znajdując się na wysokości wiaduktu A. najpierw wyprzedził z lewej strony samochód marki G., w którym znajdowali się R. S. i K. F., po czym wjechał na zajmowany przez nich pas drogi i wykonał dwa gwałtowne skręty w lewo i w prawo. W następstwie powyższych manewrów i wskutek jazdy prędkością nie zapewniającą panowania nad pojazdem, jego samochód wpadł w poślizg, uderzył w krawężnik przystanku autobusowego, uszkodził latarnię i przełamując ogrodzenie oddzielające chodnik od torów kolejowych wpadł na nie w rejonie przystanku kolejowego P.-A.. Do zdarzenia doszło na wysokości firmy (...) przy przystanku autobusowym.

Samochód marki A. (...) w wyniku zdarzenia zablokował tor kolejowy numer 1 na szlaku S.-P. (...). Maksymalna prędkość pociągów poruszających się po tym torze na przedmiotowym odcinku wynosiła 130 km/h, przy czym w godzinach zdarzenia kursowały one z częstotliwością wynoszącą pół godziny.

W czasie kolizji wskazanym torem poruszał się pociąg (...) nr (...) relacji P.-K., który o godzinie 17.01 powinien zatrzymać się na stacji P.-A.. W związku z kolizją, maszynista tego pociągu – M. W. (1) – został powiadomiony przez dyżurnego ruchu, żeby jechał ostrożnie, bo na torach może znajdować się samochód. Dojeżdżając do peronu stacji A. maszynista zauważył pojazd oskarżonego stojący w skrajni toru. Od momentu uzyskania informacji od dyżurnego maszynista jechał prędkością ok. 20 km/h, podczas gdy zwykle porusza się w tym miejscu prędkością ok. 60 km/h. M. W. (1) uprzedzony o zaistniałej sytuacji wyhamował pociąg, nie było to hamowanie awaryjne.

W dniu zdarzenia warunki pogodowe były niesprzyjające i ograniczały widoczność. O godz. 17:28 na wskazanym wyżej torze planowany był przejazd pociągu E. relacji W. – B., który nie zatrzymuje się na stacji A., a jego prędkość maksymalna wynosi na tym odcinku 130 km/h. Droga hamowania takiego pociągu przy prędkości 130 km/h wynosi 1.000 metrów. Po torze numer 1 o godz. 17:55 miał przejeżdżać pociąg relacji B. – F. (nie zatrzymuje się na przystanku A.), a o godz. 17:58 miał przejeżdżać pociąg relacji W. – Ś. (również nie zatrzymuje się na przystanku A.).

W związku z zaistniałym zdarzeniem wstrzymano ruch kolejowy na torze nr 1 od godz. 17:08 (tj. momentu kiedy skład pociągu (...) został wycofany do S.) do godz. 18.08.

Ł. U. został na miejscu poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Przeprowadzone badanie urzędem A. wykazało: o godz. 17.16 – 1,24 mg/l, o godz. 17.35 – 1,05 mg/l, o godz. 17.56 – 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Oskarżony Ł. U. ma 31 lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony ma wykształcenie pomaturalne – z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Oskarżony pracuje w H. i osiąga z tego tytułu dochód w wysokości 1600 euro miesięcznie. Skazany był uprzednio skazany prawomocnymi wyrokami:

- wyrokiem Sądu R. i A. (...) z dnia 27 marca 2012 r. za naruszenie miru domowego na karę 20 dni pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę grzywny w wymiarze 20000 (...)

- wyrokiem Sądu R. i V. (...) z dnia 31 stycznia 2014 r. za kradzież na karę grzywny w wymiarze 4 stawek dziennych po 125 (...)

W toku postępowania oskarżony Ł. U. został poddany badaniu przez lekarzy psychiatrów oraz psychologa. W wydanej opinii biegli nie stwierdzili u oskarżonego choroby psychicznej ani niedorozwoju umysłowego. Biegli stwierdzili natomiast u niego zaburzenia osobowości, zespół zależności od alkoholu oraz skłonność do odurzania w wywiadzie. Z treści opinii wynika, iż stwierdzone zaburzenia tempore criminis nie znosiły i nie ograniczały zdolności oskarżonego do rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Ponadto biegli wskazali, iż Ł. U. w aktualnym stanie zdrowia może uczestniczyć w postępowaniu sądowym oraz, że jest zdolny do samodzielnej i racjonalnej obrony.

W związku z uzależnieniem od alkoholu, oskarżony od dnia 15.03.2017r. był pacjentem (...) Centrum (...). W okresie od 30.03.2017r. do 14.04.2017r. oskarżony uczestniczył w 9 dniach terapii dziennej, którą przerwał powołując się na przyczyny zdrowotne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego Ł. U. (k. 225v w zw. z k. 34-35, 123),
- zeznań świadków:
 - M. P. (k. 232v-233 w zw. z k. 19-20),
 - R. S. (k. 233-233v w zw. z k. 22v),
 - K. F. (k. 233v w zw. z k. 110v),
 - P. Z. (k. 248v-249 w zw. z k. 15-16),
 - M. W. (1) (k. 264v),
- opinii biegłych:
 - opinii biegłego sądowego z dziedziny eksploatacji pojazdów, techniki samochodowej i ruchu drogowego (k. 56-87),
 - opinii sądowej psychiatryczno-psychologicznej (k. 197-201),
- dowodów z dokumentów:
 - notatek urzędowych (k. 1-2v,13, 29, 114),
 - protokołu zatrzymania osoby (k. 3-3v),
 - protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 5-5v, 7-7v),
 - świadczeń wzorcowania (k. 6-6v, 8-8v),
 - dyspozycji usunięcia pojazdu (k. 9),
 - protokołu oględzin samochodu (k. 10-11v),
 - kserokopii prawa jazdy (k. 23-23v),
 - protokołu oględzin miejsca (k. 25-26v),
 - informacji o karalności (k. 44-46, 228-230),
 - protokołu przekazania nagrań monitoringu (k. 53),
 - płyty CD (k. 54), odtworzonej na rozprawie k. 233v
 - sprawozdania z badania toksykologicznego (k. 93),
 - sprawozdania z analizy próbki krwi (k. 94),
 - protokołu pobierania krwi (k. 95-96),

protokołu oględzin zapisu z monitoringu (k. 98-103),
materiału poglądowego (k. 104-105),
aneksu do umowy o pracę (k. 119),
karty informacyjnej leczenia szpitalnego (k. 162-163),
dokumentacji medycznej (k. 224),
informacji z (...) (k. 252-253),
umowy o pracę (k. 260-262),
zaświadczenia z (...) Centrum (...) (k. 263),
informacji z Ministerstwa Sprawiedliwości (k. 267).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom **oskarżonego Ł. U.** w części, w której przyznał się do tego, że kierował samochodem po spożyciu alkoholu oraz, że poruszał się zbyt szybko, nie stosując się do obowiązującego na danym odcinku drogi ograniczenia prędkości, albowiem powyższa część wyjaśnień oskarżonego jest zgodna z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym w szczególności z zeznaniami świadków R. S. i K. F. oraz protokołami użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu. W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że oskarżony w czasie zdarzenia poruszał się ze znaczną prędkością, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie jednak zauważyć należy, iż w świetle zgromadzonych materiałów dowodowych, w tym w szczególności zeznań pracowników (...), czyli M. P. oraz P. Z., a także maszynisty M. W. (1), należało zakwestionować wyjaśnienia oskarżonego, w części w której zaprzeczał temu, żeby swoim zachowaniem spowodził bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu lądowym. W tym zakresie z zeznań powołanych świadków jednoznacznie wynika bowiem, iż dozwolona prędkość pociągów na przedmiotowej trasie wynosi 130 km/h, przy czym w godzinach zdarzenia kursują one co pół godziny. Jednocześnie w czasie, kiedy oskarżony znajdował się na torach, M. W. (1) musiał zatrzymać kierowany przez siebie pociąg i zmienić tor jazdy, żeby uniknąć kolizji. Mężczyzna zdążył wprawdzie zahamować, jednak poruszał się wtedy wolniej niż zwykle, tj. z prędkością 20 km/h, ponieważ został już wcześniej uprzedzony przez dyżurnego ruchu o zdarzeniu. W normalnych warunkach poruszałby się z prędkością 60 km/h. Oczywistym zatem jest, iż oskarżony swoim zachowaniem spowodził bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy, a zapobiegnięcie wypadkowi kolejowemu było efektem wyłącznie sprawnej interwencji pracowników (...) i trwającego ponad godzinę zatrzymania ruchu na torze. Należy podkreślić, że w tym czasie torem nr 1 miały poruszać się trzy pociągi (tj. relacji W. – B., B. (1) – F. i W. – Ś.), które nie zatrzymują się na przystanku A., a poruszają się na tym odcinku prędkością 130 km/h.

Sąd uznał za całkowicie wiarygodne zeznania **świadków R. S. oraz K. F.** Wskazani świadkowie poruszali się samochodem, który został wyprzedzony przez oskarżonego chwilę przed zdarzeniem i zaobserwowali wypadek, w tym manewry wykonywane przez oskarżonego oraz prędkość z jaką się poruszał. Z zeznań świadków w tym zakresie wynika, że oskarżony jechał z nadmierną prędkością oraz wykonywał gwałtowne manewry samochodem, co doprowadziło do utraty przyczepności i wpadnięcia w poślizg. W efekcie, samochód kierowany przez oskarżonego uderzył w krawężnik przystanku autobusowego, latarnię i przełamując ogrodzenie oddzielające chodnik od torów kolejowych wpadł na nie. Świadkowie potwierdzili również, iż oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. K. F. ocenił w tym zakresie, iż zachowanie Ł. U. wskazywało na to, że znajduje się pod wpływem alkoholu lub narkotyków, a z kolei R. S. wyczuł od niego woń alkoholu. Zeznania świadków były spójne i logiczne, a przy tym jako osoby obce dla oskarżonego nie miały one powodu, aby go fałszywie pomawiać.

Sąd obdarzył przymiotem wiarygodności także zeznania **świadków M. P., P. Z. oraz M. W. (1)**. Osoby te nie były wprawdzie obecne w chwili zdarzenia, jednakże zaobserwowały położenie samochodu oskarżonego na torach,

a także posiadają wiedzę na temat funkcjonowania transportu kolejowego na tym odcinku trasy, w związku z czym niewątpliwie są w stanie prawidłowo ocenić konsekwencje wtargnięcia przez oskarżonego na tory kolejowe. Z zeznań świadków w tym zakresie jednoznacznie wynika, iż obecność samochodu oskarżonego na torze kolejowym stanowiła realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu kolejowym. Pociągi na tym odcinku poruszają się bowiem z prędkością do 130 km/h, w tym nie wszystkie zatrzymują się na stacji, a ewentualna kolizja mogła doprowadzić do wykolejenia i zagrożić bezpieczeństwu podróżnych. M. W. (1) zeznał ponadto, iż zdążył co prawda zatrzymać bezpiecznie pociąg, jednakże został on wcześniej uprzedzony przez dyżurnego o zdarzeniu i dojeżdżając na miejsce poruszał się mniejszą prędkością niż w normalnych warunkach. Zeznania wymienionych świadków korespondują ze sobą, są rzeczowe i konkretne, zaś podawane przez świadków okoliczności tworzą logiczną i kompletną całość z pozostałymi dowodami. Z powyższych względów Sąd uznał relacje wymienionych świadków za w pełni wiarygodne, opierając na nich ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie.

Prokurator cofnął wniosek o przesłuchanie świadka M. U. (k. 225v).

Sąd uznał za całkowicie wiarygodną **opinię sporządzoną przez biegłego sądowego z dziedziny eksploatacji pojazdów, techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. R. W.** Biegły ocenił stan techniczny pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) i jednoznacznie wykluczył wpływ stanu technicznego pojazdu na zaistnienie i przebieg wypadku. Treść omawianej opinii została sporządzona fachowo i w oparciu o aktualną wiedzę. Opinia ta została oparta na analizie zgromadzonych w sprawie dowodów, a przedstawione w niej wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. Opinia ta w pełni korespondowała ze zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym i szczegółowo odpowiadała na postawione pytanie.

Sąd dał wiarę **opinii sądowej psychiatryczno-psychologicznej sporządzonej przez psychiatrów M. Z., E. P. i psycholog K. J.** Wskazana opinia sporządzona przez biegłych została oparta na analizie zgromadzonych w sprawie dowodów oraz badaniu oskarżonego, a przedstawione w niej wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. Zdaniem Sądu treść omawianej opinii świadczy o dużej wiedzy i profesjonalizmie zawodowym jej autorów. Z treści opinii wynika, iż Ł. U. tempore crimins miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, a przy tym w aktualnym stanie zdrowia może uczestniczyć w postępowaniu sądowym oraz jest zdolny do samodzielnej i racjonalnej obrony.

Za wiarygodne Sąd uznał zgromadzone w toku postępowania **dowody z dokumentów**. Wskazane dowody zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby oraz w zakresie ich kompetencji. Prawdziwości omawianych dowodów nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. karze podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Przedmiotem ochrony wskazanego przepisu jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego. Jest to przestępstwo formalne, polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i może być ono popełnione w każdym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów. Podmiotem realizującym znamiona czynności sprawczej może być każdy człowiek, a przestępstwo to może być popełnione umyślnie zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym.

Z kolei art. 174 § 2 k.k. przewiduje odpowiedzialność sprawcy, który działając nieumyślnie spowoduje bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Przedmiotem ochrony art. 174 k.k. jest bezpieczeństwo powszechne. Strona przedmiotowa czynu sankcjonowanego w art. 174 k.k. polega na spowodowaniu bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Zachowanie sprawcy oznacza „spowodowanie sytuacji, która niezależnie od dalszej ingerencji człowieka – może przekształcić się w każdej chwili w katastrofę” (pkt 12 wytycznych uchwały SN z dnia 28 lutego

1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3–4, poz. 33). Należy zatem podkreślić, że nastąpienie katastrofy nie jest nieuchronną koniecznością. Przy ocenie realności zagrożenia powinno się brać pod uwagę doświadczenie życiowe i obserwację podobnych zjawisk w typowym ich przebiegu (J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks..., t. II, s. 45). Możliwość nastąpienia katastrofy musi być rzeczywista i konkretna, a także musi istnieć znaczne prawdopodobieństwo nastąpienia katastrofy (R.A. Stefański, Przepęstwa..., s. 167).

Podmiotem przestępstwa określonego w art. 174 k.k. może być każdy człowiek zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej (nie musi to być uczestnik ruchu). Jest to przestępstwo powszechne. Strona podmiotowa czynu przewidzianego § 2 polega na nieumyślności. (Bojarski T. (red.), Michalska-Warias A., Piórkowska-Flieger J., Szwarczyk M., Kodeks karny. Komentarz, LEX 2016)

Pojęcie wielu osób nie jest w literaturze i orzecznictwie rozumiane jednolicie. Należy podzielić pogląd, że jest to co najmniej 10 osób. Z kolei, pojęcie mienia w wielkich rozmiarach należy wyklądać w odniesieniu do przestrzennych wymiarów mienia, a nie do jego wartości. (Budyn-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M., Mozgawa M., Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el., 2018).

Zgodnie z treścią art. 11 § 2 k.k. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i art. 174 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Na winę i sprawstwo oskarżonego wskazują w szczególności wyjaśnienia samego oskarżonego, zeznania świadków oraz dowody w postaci protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu. Z dowodów tych wynika, iż oskarżony w dniu 15 października 2016 r. ok. godz. 16:50 w P. na ul. (...) znajdując w stanie nietrzeźwości – badanie urządzeniem A. wykazało o godz. 17.16 – 1,24 mg/l, a następnie o godz. 17.35 – 1,05 mg/l i o godz. 17.56 – 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem m-ki A. (...) nr rej. (...) po drodze publicznej. Co więcej, oskarżony w czasie zdarzenia poruszał się z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem i wyprzedzał inny samochód, przez co wpadł w poślizg i uderzył w krawężnik przy przystanku autobusowym oraz latarnię, a następnie przełamując barierkę wpadł na tory kolejowe. Jednocześnie tor kolejowy, na którym zatrzymał się, był w czasie zdarzenia czynny, a pociągi mogły poruszać się na nim nawet z prędkością 130 km/h. Pociąg (...) nr (...) relacji P.-K. o godzinie 17.01 powinien zatrzymać się na stacji P.-A., a w związku z kolizją został zatrzymany i skierowany na inny tor. Zachowanie oskarżonego stworzyło zatem bezpośrednie zagrożenie zarówno dla niego samego, jak i dla maszynisty oraz pasażerów pociągu poruszającego się wtedy na zajęтым przez niego torze. Ponadto zagrażało również mieniu w wielkich rozmiarach. Ewentualne zderzenie pojazdów mogło bowiem spowodować wykołowanie, uszkodzenie torów kolejowych oraz zniszczenie pociągu. Zagrożenie było przy tym bezpośrednie ponieważ na przedmiotowym odcinku torów obowiązuje prędkość 130 km/h, w tym nie wszystkie pociągi zatrzymują się na najbliższej stacji, a co za tym idzie nie wszystkie wcześniej zwalniają. M. W. (1) co prawda zatrzymał bezpiecznie pociąg jednak trzeba podkreślić, iż został on uprzedzony o zdarzeniu, w związku z czym poruszał się wolniej niż zwykle. Należy podkreślić, że w tym czasie torem nr 1 miały poruszać się trzy pociągi (tj. relacji W. – B., B. (1)– F. i W. – Ś.), które nie zatrzymują się na przystanku A., a poruszają się na tym odcinku prędkością 130 km/h. Co więcej, samochód którym kierował oskarżony po wpadnięciu w poślizg znalazł się niebezpiecznie blisko przystanku autobusowego, gdzie również mogli wtedy przebywać pasażerowie.

Jednocześnie oskarżony obejmował nieumyślnością stan bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy albowiem nie zachował ostrożności wymaganej od kierowcy samochodu w danych okolicznościach, w tym w szczególności jechał po spożyciu alkoholu i z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem, a co więcej wykonał manewr wyprzedzania w pobliżu torów kolejowych. Oczywistym zatem jest, iż mógł on przewidzieć możliwość popełnienia czynu polegającego na spowodowaniu bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy w ruchu lądowym.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów, uznać należy, iż oskarżony kierował samochodem w stanie nietrzeźwości, poruszając się z nadmierną prędkością i wyprzedzając inny samochód w pobliżu

torów, przez co wpadł w poślizg i wpadł na tory kolejowe, co stworzyło bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy zagrażającej życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach, swoim zachowaniem wyczerpując ustawowe znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. i art. 174 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Orzekając w przedmiocie wymiaru kary Sąd miał na uwadze zarówno granice ustawowego wymiaru kary zawarte w części szczególnej kodeksu karnego, jak i zasady sądowego wymiaru kary określone w rozdziale VI kodeksu karnego.

W tym zakresie wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 11 § 3 k.k. w przypadku skazania za czyn, który wyczerpuje znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy karnej, karę należy wymierzyć na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi jednak na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Przepis o znamionach określonych w art. 178a § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, a czyn z art. 174 § 2 k.k. podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Na podstawie art. 37a k.k. jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4.

Zgodnie natomiast z zasadami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k., wymierzając karę Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Mając na uwadze zagrożenie ustawowe oraz dyrektywy sądowego wymiaru kary, Sąd zdecydował się wymierzyć oskarżonemu Ł. U. karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 40 zł. W ocenie Sądu orzeczona względem oskarżonego kara nie przekracza stopnia jego winy oraz jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Orzekając o karze Sąd miał na uwadze przede wszystkim charakter przestępstwa, rozmiary grożącej szkody, wagę naruszonych przez oskarżonego obowiązków, jak również fakt, iż stan upojenia alkoholowego w jakim znajdował się oskarżony w czasie popełnienia czynu był znaczny, co świadczy o skrajnie lekceważącym i nieodpowiedzialnym jego zachowaniu. Są to okoliczności zdecydowanie obciążające oskarżonego. Jednocześnie jednak Sąd wziął pod uwagę również to, że oskarżony jest nadal osobą młodą, a orzeczona wobec niego kara ma stanowić przestrożę, spełnić cele prewencyjne i zapobiec podobnym czynom w przyszłości. Ponadto oskarżony wyraził żal w związku z popełnionym przestępstwem, a przy tym nie był wcześniej karany za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i przedmiotowy czyn należy potraktować jako incydent w jego życiu. Ostatecznie wobec stwierdzonego bilansu okoliczności obciążających i łagodzących Sąd zdecydował o zastosowaniu art. 37a k.k., uznając, iż karą adekwatną do zachowania oskarżonego będzie w niniejszym postępowaniu kara grzywny. Jednocześnie Sąd ustalił wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych. Oskarżony wykonuje pracę zarobkową i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1600 euro netto miesięcznie. Tym samym posiada on odpowiednie możliwości zarobkowe, aby uiścić orzeczoną wobec niego karę grzywny. Wysokość jednej stawki dziennej grzywny została dostosowana do możliwości płatniczych i zarobkowych oskarżonego, a jednocześnie grzywna w tym wymiarze będzie dla niego karą dolegliwą finansowo.

Z uwagi na to, że oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości Sąd, na podstawie art. 42 § 2 k.k. był obowiązany orzec zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Wskazany środek, zgodnie z treścią art. 43 § 1 k.k. orzeka się w latach od roku do 15 lat.

Procedując w tym przedmiocie, Sąd w pkt 2 wyroku zdecydował się orzec wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat. Przy wymiarze wskazanego środka karnego, Sąd miał na uwadze wskazane wyżej dyrektywy i zasady sądowego wymiaru kary (art. 56 k.k. w zw. z art. 53 k.k.). Kierowanie pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości jest wysoce naganne, wynika z nieodpowiedzialności kierowców i jest często przyczyną wypadków drogowych. W niniejszym postępowaniu dla ustalenia wymiaru orzeczonego środka należało mieć na względzie bardzo wysoki stopień stężenia alkoholu u oskarżonego, który wynosił 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony jechał ponadto z nadmierną prędkością, a jego zachowanie skutkowało wstrzymaniem ruchu na torach kolejowych. Oskarżony stwarzał zatem swoim zachowaniem bardzo duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

W pkt 3 wyroku Sąd na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy nr (...) wydanego przez R.(...)od dnia 15.10.2016r.

W pkt 4 wyroku Sąd na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jest to minimalna kwota takiego świadczenia, a biorąc pod uwagę dochody oskarżonego, będzie on ją w stanie uiścić.

Zgodnie z treścią art. 627 k.p.k. od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10%, nie mniej jednak niż 30 zł.

Powyższe przepisy wprowadzają zasadę, iż w procesie karnym koszty postępowania, w przypadku wydania wyroku skazującego, obciążają oskarżonego. Jedynie natomiast w wyjątkowych okolicznościach – uiszczenie kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, materialną, wysokość dochodów – kodeks pozwala na zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego oskarżony pracuje i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1600 euro netto miesięcznie. Oskarżony jest osobą młodą, nie ma nikogo na utrzymaniu. Należy zatem przyjąć, iż ma on stosowne możliwości aby uiścić koszty prowadzonego przeciwko niemu postępowania sądowego. Oskarżony powinien bowiem ponosić pełne konsekwencje z tytułu popełnionego przez siebie przestępstwa, a zatem winien on również odpowiadać w pełnym zakresie za koszty powstałe w związku z prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem karnym. Biorąc pod uwagę treść przywołanych wyżej przepisów, Sąd w punkcie 4 wyroku zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w związku z postępowaniem w wysokości 2.547,98 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 600 zł.

SSR Karolina Słowińska-Dwornicka